

Farvel!

Farvel, Du største Skjald i Norden!
Ud til dit Hjem nu Toget gaaer;
»En smuk Allee til Kirkegaarden«:
Et Folk i Sorg langs Veien staaer.
Til Frederiksberg! der var din Vugge,
Der Aandens Lampe straalte rigt,
Der skal om Dig sig Graven lukke;
Din Vandring er et Skjønheds Digt.
Guds Lys i Dig blev Aandens Eie,
Deel af os selv, og altid vort.
Farvel! hvil sødt! redt er dit Leie,
– I Graad dør Vuggesangen bort!
Farvel! farvel! – Nu græder Norden,
Som Du forstod, som Du besang,
Saa Oldtid steg igjen af Jorden,
Dens Hjerter slog, dens Skjolde klang.
– Som Foraars-Vinden over Voven,
Saa frisk, saa sund blev Sangen bragt.
Din Sang var dansk, som Bøgeskoven,
Og nordisk, som Nordlysets Pragt. –
Farvel, Du største Skjald i Norden!
Ud til dit Hjem nu Toget gaaer;
»En Smuk Allee til Kirkegaarden«:
Et Folk i Sorg langs Veien staaer.